

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΛΑΪΚΕΥΣΙΝ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ", ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

(Ο άνθρωπος που πούλησε στον Διαβόλο την ψυχή του)

Η ή άγνή κόρη έζησανε μιά μέρα, χωρίς να είνε πειά άγνή... Αύτη ήταν ή πρώτη θυσία στον έρωτά της. Ή έβουχία της, ή ζωή της, θα ήσαν ή άλλες θυσίες που θα ακολουθούσαν...

Ή Μαργαρίτα δέν ήταν πειά άγνη. Χάρισε στον άγαπημένο της, δι, τι πιο πολύτιμο είχε... Τή μοιραία εκείνη νύχτα, ευό σταγονίς από τό ναρκωτικό που της είχε δώσει ο Φάουστ, στάθηκαν άρκετες για να άποκοιμήσουν την μητέρα της.

Ή πόρτα του υπαιτιού έμεινε ανοιχτή, όπως είχαν συμφωνήσει οι δυό έρωτευμένοι. Καί σε λίγο ένας άνθρωπος γλίστασε σαν σκιά ανάμεσα από τό άνοιγμα της πόρτας, ο Φάουστ.

Ή Μαργαρίτα, πού τόν περιέμενε, τού άνοιξε την άγκαλιά της. Τό πρωί της επομένης θρήκε την Μαργαρίτα μόνη καί άγρυπνη. Όταν ή υπτέρα της έθπνισε άργά, έπειτα από γλυκό ύπνο, ή κόρη χαμψίλωσε τά μάτια έμπρός της...

Πολλές μέρες πέρασαν. Πόσο γλυκό νοιάζει μιά νεαρή γυναίκα, μέσα στα κατάβαθα των σπλάγνων της, τό πρωινό σκίτημα του μικρού πλάσματος που ή άγάπη γέννησε μέ την εύλογία της έκκλησίας καί ή ίδια θα φέρη έπειτα από λίγον καιρό στο φώς της ήμέρας! Τή χαρά αυτής της μητέρας ποιος μπορεί να την περιγράψη;

Καί πόσο πικρά, πόσο άδουνηρό νοιάζει τό ίδιο κίρημα μέσα στα σπλάγγνα της μιά άλλη νέα γυναίκα, όταν αυτό που ο έρωτας γέννησε μέσα της δέν τό εύλόγησε προθήτερα ή έκκλησία καί δέν τό δέχεται ως νόμιμο ο κόσμος! Τόν πόνο της άμοιρης μητέρας για τό νόθο που θα φέρη στο φώς, ποιος πάει μπορεί να περιγράψη;

Τέτοια ήταν ή όδύνη που δοκίμασε ή Μαργαρίτα, όταν για πρώτη φορά, ένα πρωί, ένοιωσε μέσα της να σκιστά ο καρπός του έρωτά της...

Στην άκρη της πόλεως, προς τά παλιά άχυρώματα, τό μέρος ήταν έρημικό καί μόνο μερικές εύλαθητικές γυναίκες πήγαιναν κάποτε ως εκεί.

Στό κοιλωμα του τέλους, ένα άγαλμα της θλιμμένης Παναγίας καλούσε εκεί τους λυπημένους, για να τους χαρήση την παρηγορία.

Έκεινο τό πρωί, έμπρός στην θλιμμένη Παναγία, είχε πάει να γονατίση μιά νέα, θλιμμένη κι αύτη. Στην άγκαλιά της βαστούσε δροσερά λουλούδια, τά όποια άφησε μέ ελθάθεια στα πόδια της Παρθένου. Ήταν ή Μαργαρίτα.

Γονάτισε καί άρχισε να λέγη τόν πόνο της σ' εκείνη που πόνοσε τόσο πολύ:

- «Αχ! Γείρε, έλεγε, τό πρόσωπό Σου εύπλαγχνικά, στη συμφωνία μου, θλιμμένη μου Παρθένα.
- »Μέ την καρδιά ραγιασμένη, φαμαρία ποτισμένη, βλέπεις τόν αιωρωμένο Γινό σου.
- »Πρός τόν Πατέρα στρέφεις κι' άναστενάζεις για τόν λόνο Του και για τόν πόνο τό δικό Σου...
- »Ποιός άλλος από Σένα θα νοιώση πως ο πόνος σπαράζει τό κοιλί μου; Έκεινο που ή καρδιά μου ή δύστηνη φοβάται καί τρέμει, Έσύ

- Άλλό! Άλλό!... Κλάρα, εσύ είσαι;
- Θέ! Ήταν ή φωνή του Σερ.
- »Ήθελα να σου μιλήσω...σαν φίλος! συνέχισε ή φωνή Άκουσε, Κλάρα... Είχα πάντα την καλύτερη ιδέα για σένα κι' άποψε, πού εσύ είδα να χορεύεις στην άγκαλιά ενός ζιγκολό, μού έκανεσ θλίβερη εντύπωση... Άκούς, Κλάρα; ... Ούφ! Δέν μπορώ να μιλήσω έλευθερα στο τήλεφωνο! Μου έπιτρέπεις να έλθω στο ξενοδοχείο σου, να δεινήσουμε μαζί;
- Νά δεινήσουμε μαζί! Μά..., Σερ, τραύλισε ή Κλάρα, δέν... δέν σε περιέμενε κανένας άλλος!
- Όχι! άπάντησε εκείνος λίγο άπότομα. Είμαι έλευθερος. Ύαψα ένας ήλιθος, Κλάρα! Τό άγνωρισμό... Θέλεις να έλθω;
- Έλα! φώναξε ή Κλάρα, ενώ ή καρδιά της χτυπούσε σ' έναν τρελλό ρυθμό.

Άλλά, ως διου να φτάση ο Σερ, ή Κλάρα είχε ξεσπίσει τό γράμμα που του έγραφε. Κατόπιν πήρε ένα ταπεινόραματίο πεντακοσίων φράγκων καί μέ μιά μικρή σημαία ειδοποίησε τόν Ρόννυ πως κάποια έπειγουσα ύπόθεση την άνάγκαζε να φύγη άμέσως καί δέν ήξερε πότε θα έπιστρέψη. Έκλεισε τό φάκελλο, φώναξε τόν ύπηρέτη καί τό έδωσε τό γράμμα για να τό ταχυδρομήση. Ήτανοικουμένη, πού είχε φάσσει τό χρέος της άπάντηα στο Ρόννυ, ή κ. Σέριφορδ Μαρζάν περιέμενε τόν άνδρα της...

τό ξέρεις, Έσύ καί μόνη. "Όπου κι' άν πάω, πόσο πονά! Άχ! Μόλις μείνω μόνη, γλαίο καί γλαίο, λιώνει μέσα ή καρδιά μου.

»Τις γλάστρες, στα παράθυρά μου, τις έβρεξα μέ τά δάκρυά μου την άγνή, πού ένοια για Σε αυτά τά λουλούδια.

»Δός μου βοήθεια, σάσε μέ κι' τηροπή για τό θάνατο. Άχ! Γείρε τό πρόσωπό Σου εύπλαγχνικό στη συμφωνία μου, ώ πολιτισκαμένη μου Παρθένα!...

Όταν άποτελεώσε την προσευχή της, ή Μαργαρίτα φύησε μέ εύλάθεια τά πόδια της Παναγίας καί σηκώθηκε. Μερικές γυναίκες ήσαν εκεί παρατηρα, στις σκάλες του μικρού παρεκκλήσιου. Ή νέα τους έρριξε μιά βολή, άσηρημένη ματιά καί ξεκίνησε για τό σπίτι της. Δέν πρόσεξε, ότι ή γυναίκες αυτές κυτάαχτηκαν μεταξύ τους καί κάτι έλεγαν κρυφουλιώντας όσο εκείνη έκανε την προσευχή της...

Βάδιζε γρήγορα, μέ σκυμμένο καί θαυρό τό κεφάλι της. Σε λίγο, περνούσε από τό σπίτι της Μάρθας καί μπήκε στον κήπο της. Έξαφνα, έβγαλε μιά μικρή κραυγή, πού ήταν μαζί κραυγή έκπληξέως καί χαράς. Ο Φάουστ ήταν εκεί!

Είχε άρκετές μέρες να τόν δη. Ένοιωσε παρηγορία όσο αύτός ήταν κοντά της. Μά έδώ καί μερικές μέρες τόν είχε χάσει άπότομα καί δέν ήξερε ποιός λόγος τόν είχε άναγκάσει να φύγη έξαφνα άπο κοντά της. Τώρα που τόν ξανάβλεπε, αισθάνθηκε να έσαυγυρήσει μέσα της ή χαρά.

—Άγαπημένο μου! σώναζε καί ρίχτηκε στην άγκαλιά του. Ο Φάουστ ή φίλησε καί μέ ώραία λόγια, πού ήσαν γεμάτα έλπίδες, άρχισε να την παρηγορή.

—Πού ήσουν, πού ήσουν τόσες μέρες, χρυσέ μου; Πού ήταν; Μά για να τό καλό της είχε λείψει όλο αυτό τό διάστημα. Είχε πάει σε μιά μακρινή πολιτεία Βρισκόταν εκεί ένας φημισμένος τεχνίτης τό χρυσοποιό, καί πήγε να τό παραγγείλη τά πιο όμορφα πράγματα για χάρη της, για να τό φορέση τη μέρα του γάμου τους! Δέν ήταν πειά μακριά...

Τή μέρα του γάμου τους! Ή Μαργαρίτα ήκουσε επάνω του τά ώραία κλαμμένα μάτια της, στα όποια έλαμπε τώρα ή χαρά, ή έλπίδα. Καί ο Φάουστ έξηκολούθησε να της μιλά μέ τά θραυότερα λόγια, πού έχυσαν παρηγοριά στην πονεμένη ψυχή της.

Νά, άποψε κιόλας ήθελε να την ξαναδη. Τά φιλιό του καί τά χάδια του θα την ξελάφρωναν, όπως τά δικά της χάδια καί τά φιλιό θα έκαναν κι' αυτόν εύτυχιόμένο. Την έπομένη, θα ξαναέφερε πάλι. Μά δέν θάρηοσε πλύ, άφού σ' όχτώ μέρες θα γινόταν ο γάμος τους. Θα πήγαινε να πάρη τά ώραία στολίδια που της είχε παραγγείλει. Καί θα ήσαν τέτοια τά υφικτά της στολίδια, πού όμοια τους δέν είχε ξαναδη ως τότε ο τόπος!

Ή Μαργαρίτα δέν μπορούσε να άρνηθη τίποτε πειά στον άγαπημένο της. Ναι, άποψε... θα άφινε μισόοικη καί πάλι την πόρτα... θα τόν περιέμενε.

Όπως καί την πρώτη θραειά θα την έσογγε καί πάλι στην άγκαλιά του...

Θά τη μεθοόσε... Θά την έκανε εύτυχιόμένη μέ τά φιλιό του... Ή σκέψεις αυτές την έκαναν ν' άνατριχιάση από έρωτα καί πάθος...

Μά έξαφνα έφερε τό χέρι της στο μέτωπό της καί ειπε ουλογοιομένη:

- Ξέρεις όμως, άγαπημένε μου, από τη θλίψη μου, μέσα στη δυστυχία μου πού είχες μείνει μόνη, πέτασα στην φωτιά τό μουκαλάκι που μου είχες δώσει για την μητέρα...
- Ο Φάουστ έβγαλε από την τσέπη του ένα άλλο φιαλίδιο, πού πριν από λίγη μόλις ώρα του είχε δώσει ο Διαβόλος...
- Ο Διαβόλος τά πρόβλεπε όλα... Τίποτε δέ του έξέφυγε...
- Ή Μαργαρίτα τό πήρε. Έδωσε θιαστικά τά χείλη της στον άγαπημένο της κι' έφυγε πρεχάτη για τό σπίτι της. "Όστε, δέν ήταν τόσο δυστυχιόμένη, όσο είχε φοθηθ; Ο άγαπημένος της είχε νυρίσει, ο γάμος τους θα γινόταν γρήγορα... Τό γλυκό μάτι του Θεου την κυτάαζε άκοιμη μέ καλωσύνη...

Καί κανένα ποιαίσθημα δέν σκοτεινίαζε την άθώα ψυχή της νεαρής κόρης, για ό,τι προμερό ήταν γραφό να συμβη εκείνη τη μοιραία νύχτα...

Πόσο γελιόταν ή δυστυχιόμένη... Πόσο άκριβιά θα πλήρωνε την εύτυχία της... Μέ πόσες συμφορές, μέ πόσους έξευτελισμούς... "Ω! άν ήξερε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

